

Kurt Brauer: Mon ikke der er meget bred enighed om, at den virksomhed, som udfoldes af visse oplysningsbureauer, ikke bør tolereres? Problemet om deres mere eller mindre tilfældigt indsamlede materiales anvendelighed som baggrund for borgernes økonomiske samliv er blevet aktualiseret her for nylig ved, at der for visse retskredses vedkommende ikke vil blive udleveret oplysninger om fogedsager til bureauerne. Også det forhold, at fogedsager, der ikke giver noget resultat, kan man slet ikke få oplysninger om, bevirker, at vi i den seneste tid har fået bevis for, at bureauerne simpelt hen ikke kan være i besiddelse af relevante oplysninger om borgernes økonomiske forhold.

Nu har ministeren loyalt og, synes jeg, meget elskværdigt henledt min opmærksomhed på udvalgets betænkning til lovforslaget om ændring af straffeloven m. fl. love om privatlivets fred m. m., hvori der gøres opmærksom på, at registerudvalget, som arbejder med disse problemer, vil være færdigt i år, og jeg kan da sige, at jeg i første omgang har rejst sagen for at afæske ministeren en nærmere dato for, hvornår en lovgivning om disse sager vil kunne forventes at træde i kraft herhjemme, men også for at give ministeren lejlighed til for en større offentlighed, nemlig her fra tingets talerstol, at præsentere sit principielle syn på disse oplysningsbureauers virksomhed.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Det rejste spørgsmål kan jeg i det væsentlige besvare ved at henvise til den betænkning, der den 14. marts i år blev afgivet af folketingsudvalget vedrørende lovforslaget om privatlivets fred, en betænkning, som hr. Kurt Brauer allerede har nævnt, og som jeg har henledt hans opmærksomhed på.

Det fremgår af denne betænkning, at spørgsmålet om borgernes beskyttelse over for private oplysningsbureauer behandles af justitsministeriets registerudvalg, som ventes at afgive delbetænkning bl. a. om dette spørgsmål inden udgangen af 1972.

Jeg vil finde det rimeligt, at overvejelser om eventuelle lovregler afventer betænkningen, og kan, så længe denne ikke foreligger, ikke tage stilling til, om en autorisationsord-

ning bør indgå i lovgivningen om kreditoplysninger.

Imidlertid er jeg enig i, at der kan være et behov for lovgivning om oplysningsbureauernes virksomhed, og jeg regner med og håber, at jeg, når betænkningen foreligger, dvs. forhåbentlig i næste folketingsår, kan komme med et lovforslag herom.

Jeg vil nok sige, at efter min opfattelse bør der lovgives herom, også for at man kan fastsætte bestemmelser om, hvilke oplysninger et bureau må give, og hvilke kilder de må øse af, hvilken kontrol der skal være med oplysningerne, måske også kombineret med en regel om, at der, hvis der undtagelsesvis skulle komme urigtige oplysninger frem, skal være en ubetinget pligt til at berigtige disse oplysninger. Men bortset derfra er det min opfattelse, at der nok i erhvervslivet er et behov for, at der kan indhentes kreditoplysninger. Det tror jeg ikke erhvervslivet kan undvære, og det er til syvende og sidst også i publikums interesse, at der er muligheder for at skaffe nogenlunde sikre oplysninger om betalingssevne og især betalingsvilje hos et købende publikum, hos dem, der nu engang køber på kredit.

Kurt Brauer: Jeg vil gerne takke for ministerens klare tilkendegivelse af, at det også er ministerens opfattelse, at en lovgivning formentlig vil være nødvendig på disse områder. Jeg kan give min tilslutning til, at en eller anden form for oplysningsbureauvirksomhed formodentlig er nødvendig, netop ikke mindst som en art beskyttelse for borgere, som begiver sig ud i mere omfattende økonomiske transaktioner som selvbyggeri o. lign. sager, hvor det er af afgørende betydning for dem, at de ved, hvilke mennesker de har fået kontakt med. Men netop derfor er det også så skadeligt, hvis disse oplysningsbureauer kun kan være i besiddelse af mangelfulde oplysninger, som de er det i dag, og somme tider oplysninger indsamlet på skandaløs uforsvarlig facon. Jeg glæder mig over, at ministeren mener sig i stand til i næste folketingsår at møde frem med et lovforslag om disse problemer.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.